

Arrest

nr. 313 535 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
"in haar eigen naam alsook in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van het kind X"
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en stelt te handelen "in haar eigen naam alsook in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van het kind X", en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 en 16 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. MALANDA en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster trouwde op 3 februari 2023 in Denemarken met de heer T., van Belgische nationaliteit.

1.2. Eerste verzoekster en haar twee dochters kwamen op 22 juni 2023 toe in België. Ze waren in het bezit van een visum type C afgeleverd in Moskou.

1.3. Op 16 augustus 2023 dienen eerste verzoekster en haar twee dochters een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van hun Belgische echtgenoot respectievelijk stiefvader.

1.4. Op 9 februari 2024 treft verweerder ten aanzien van eerste verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats:

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40 ter in hoedanigheid van echtgenote van [T.S.H.G.] (RR: [...]) van Belgische nationaliteit.

Ter staving van die aanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon een huwelijk zijn aangegaan in Denemarken. Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken voor welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken, ...)

Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door allé overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van artikel 21.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Het gaat wel degelijk om wetsonthulling en het erkennen van het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken zou een inbreuk kunnen vormen op de openbare orde in België. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsorde en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 03.02.2023 te erkennen, er is sprake van wetsonthulling.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene.

Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen. In een dergelijk geval dient overeenkomstig art. 43, §2 van de wet ook nog rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het

verblijf van betrokkene kan worden vastgesteld dat betrokkene nooit eerder (legaal) in België heeft verbleven. Mijnheer is noch bijzonder jong of oud, waardoor wij menen dat het niet inhumain is deze weigeringsbeslissing te nemen. Nergens uit het dossier blijkt dat er iets noemenswaardig is met de gezondheidstoestand van betrokkene waardoor deze beslissing niet wenselijk zou zijn. Wat betreft de gezinstoestand werd reeds opgemerkt dat zij gehuwd is met een Belg, echter het huwelijk wordt niet erkend. Los daarvan kan worden vastgesteld dat zij gezamenlijk gevestigd is met de Belg op een gemeenschappelijk adres. Op zich bewijst samenwonen echter niet afdoende dat deze mensen feitelijk samenleven EN een beschermenswaardig gezinsleven met elkaar hebben. Mensen kunnen ook eenvoudigweg onder hetzelfde dak wonen uit praktische/financiële overwegingen. Samenwonen volstaat op zich niet als bewijs een gemeenschappelijk gezinsleven te hebben. Wat betreft betrokkenes economische situatie bevat het dossier geen aanwijzingen dat mevrouw economisch actief is. Van enige graad van sociale en culturele integratie van betrokkene zal vermoedelijk weinig sprake zijn, gezien zij hier voor haar huwelijk nooit verbleven heeft. In die zin lijkt de graad van integratie van betrokkene evenmin onoverkomelijk voor het nemen van deze beslissing. Tenslotte wat betreft betrokkenes banden met het land van oorsprong, nemen we aan dat die er nog zijn gezien betrokkene hier nog maar pas is toegekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat de banden totaal zouden zijn doorgesneden. Gezien zij het grootste deel van haar leven in het land van origine heeft doorgebracht, er is opgegroeid, is het aannemelijk te stellen dat ze er nog voldoende vertrouwd is met haar omgeving, familie en vrienden en uiteraard de plaatselijke taal. Betrokkene is hier samen met haar meerderjarige dochter, ook zij heeft heden het verblijfsrecht niet bekomen. Er is in die zin geen sprake van een verbreking van de eenheid van het gezin.

Bij gebrek aan de erkenning van het huwelijk, kan betrokkene geen toepassing genieten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

1.5. Ook ten aanzien van verzoeksters meerderjarige dochter El.A. (hierna tweede verzoekster) en minderjarige dochter Ek.A. treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20), dit op 16 februari 2024.

Dit zijn respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissing, die identiek luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.08.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40ter in hoedanigheid van stiefdochter van [T.S.H.G.] (RR: [...]) van Belgische nationaliteit.

Artikel 50 §2, 6° van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken: 6° familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet: a) officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2° lid, kan worden vastgesteld."

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: "De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantshapsband of het partnerschap niet kan bewijzen doormiddel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd."

Betrokkene is het kind van mevr. [A.N.] (RR: [...]). Ter staving daarvan werd een geboorteakte voorgelegd. De moeder van betrokkene is de voorgehouden echtgenote van referentiepersoon. De huwelijksakte werd evenwel bij de aanvraag van de moeder niet erkend, waardoor de verwantschap tussen betrokkene en referentiepersoon heden niet afdoende is aangetoond. Geen van de overige voorgelegde stukken doen hieraan afbreuk.

Gezien de verwantschap niet afdoende werd bewezen kan betrokkene geen verblijfsrecht ontleen aan art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes verblijf dient te worden geweigerd en het Ad. dient te worden ingetrokken.

[...]

2. Over de rechtspleging

Eerste en tweede verzoekster (hierna: verzoeksters) hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 35 van het WIPR, dat betrekking heeft op het recht dat toepasselijk is inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen, luidt als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. [...]

Het Verdrag van 's Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid bepaalt op zijn beurt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind (artikel 17).

De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt in dat de wijze waarop het minderjarige kind van verzoekende partij wordt vertegenwoordigd in deze bestuurlijke beroepsprocedure wordt beheerst door het Belgische recht ter zake. Aangaande het ouderlijk gezag bevatten de artikelen 373 en 374 van het (Belgische) Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) het principe van de gezamenlijke uitoefening het ouderlijk gezag. Artikel 376 van het BW bepaalt in het bijzonder dat beide ouders gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger van de minderjarige.

Het komt aan eerste verzoekster toe om aan te tonen dat enkel zij het ouderlijk gezag uitoefent om vooralsnog tot de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van haar minderjarige kind te besluiten. Zij toont dit echter niet aan. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat de instemming van de vader niet wordt vermoed. De Raad kan immers niet worden beschouwd als een 'derde' als bedoeld in de artikelen 373 en 376 van het BW. Het vermoeden van instemming, ingesteld bij dezelfde bepalingen, gaat derhalve niet op wanneer één ouder een annulatieberoep instelt, daar waar het ouderlijk gezag door beide ouders samen wordt uitgeoefend.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover verzoekster stelt het in te dienen *“in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster”* van Ek.A.

De Raad wijst er bijkomend op dat één en ander des te meer klemmt gezien zich in het administratief dossier een geboorteakte bevindt van Ek.A. waarin tevens de naam van de vader K.V.A. wordt vermeld.

4. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing.

4.1. In een enig middel werpen verzoeksters de schending op van:

- *artikel 8 EVRM;*
- *artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- *de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15.12.1980;*
- *artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *artikel 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR);*
- *de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- legaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;*
- *het hoorrecht.”*

Na een theoretische uiteenzetting over de door hen in het middel aangehaalde en geschonden geachte bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, betogen zij als volgt:

“Er wordt verwezen naar de middelen zoals ontwikkeld in een gelijkaardige zaak die reeds door Uw Raad werd beslecht in het Arrest RVV nr. 299 327 van 21.12.2023, die hier quasi integraal kunnen worden hernomen en mutatis mutandis op huidig geschil worden toegepast:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

(...)

De bestreden beslissing weigert de gezinshereniging (art. 40ter Vw.) met als enige reden dat er sprake zou zijn van wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR. De bestreden beslissing stelt immers: “Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.01.2023 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene.

Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.”

Deze redenering en beslissing is onzorgvuldig en schendt de bovenvermelde bepalingen.

(...)

De interpretatie die de DVZ aan deze bepaling geeft is echter niet correct. De rechtsleer verduidelijkt hoe deze bepaling dient te worden geïnterpreteerd bij de erkenning van buitenlandse akten.

De leer van de wetsontduiking biedt de mogelijkheid om geen rekening te houden met een bepaald buitenlands resultaat (een beslissing, een akte of een bepaalde rechtsregel) indien blijkt dat dit resultaat slechts bekomen werd om te ontsnappen aan wat partijen in België hadden kunnen verwezenlijken. De vergelijking moet aldus worden gemaakt tussen het resultaat dat in het buitenland bekomen werd – in casu de buitenlandse huwelijksakte – en wat partijen in België hadden kunnen bekomen. Beslissend is de vraag of partijen een vergelijkbaar resultaat hadden kunnen hopen indien de beslissing door een Belgische rechtbank was uitgesproken of de akte door een Belgische overheid opgesteld (P. WAUTELET, “De strijd tegen (schijn)huwelijken voltrokken in het buitenland : is het Belgische IPR aan een update toe?”, 2009).

De wil van de partijen staat hierbij centraal. Centrale idee in deze bepaling is dat de betrokkenen, door het stellen van bepaalde handelingen, aan het door het Wetboek IPR aangewezen recht willen ontsnappen, meer bepaald aan het resultaat van de toepassing van dat recht (J. VERHELLEN, “Empirische studie over het Belgisch IPR in familiezaken”, Familie & recht 2013, april-juni, DOI: 10.5553/FenR/000007).

Het komt de DVZ dus toe (als men wetsontduiking tracht aan te wenden als enige reden waarom het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd wordt in de zin van “onwettig middel” uit artikel 43 §1, 1° Vw.) te onderzoeken wat de intentie is van de betrokkenen, welke Belgische regel zij trachten te omzeilen en of zij het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen (RvV 23 december 2021, nr. 266.071 – stuk 11a). De DVZ onderzocht dit in casu niet.

De DVZ stelt niet welke regel er zou ontdoken zijn en stelt enkel dat de erkenning van het Deens huwelijk in zou gaan tegen de openbare orde, waarmee wordt geïnsinueerd dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Dit wordt echter niet expliciet vermeld dus verzoeker heeft het raden naar de redenen waarom de DVZ het opeens heeft over wetsontduiking. Verzoeker en zijn partner werden bovendien nooit gehoord door de DVZ over de redenen waarom zij naar DENEMARKEN trokken. Er werd dus geen ernstig/zorgvuldig onderzoek gevoerd door de DVZ.

(...)

“De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan (...) stelt verzoekster terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen.

(...)

Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het – niettegenstaande de bestaande onzekerheden – niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon.”

(RvV nr. 220.288 van 25.04.2019)

Alsook:

“Le Conseil constate en effet que la personne que le requérant souhaite rejoindre n’a pas été entendue par la partie défenderesse alors que cette dernière a déduit le caractère simulé du mariage d’éléments concernant notamment la requérante, tels que ses précédents mariages ou son absence de soutien familial, éléments au sujet desquels elle aurait pu s’exprimer afin, le cas échéant, d’infléchir la position de la partie défenderesse.

Par conséquent, le Conseil estime qu’en n’entendant pas la personne à rejoindre alors, d’une part, qu’il ne ressort pas du dossier administratif que cela aurait représenté une difficulté particulière et, d’autre part, qu’une telle audition représente manifestement une source d’informations particulièrement pertinentes pour juger du consentement de chacun des conjoints, spécialement au regard des motifs retenus par la partie défenderesse, celle-ci n’a pas respecté son obligation de soin et a, par conséquent, inadéquatement motivé la décision attaquée.”

(RvV nr. 268.183 van 14.02.2022)

Vrij vertaald:

“De Raad stelt vast dat de persoon die verzoeker wenst te vervoegen niet door verweerder is gehoord, terwijl verweerder het gesimuleerde karakter van het huwelijk heeft afgeleid uit elementen die met name de Belgische partner betreffen, zoals haar eerdere huwelijken of haar gebrek aan gezinssteun, elementen waarover zij zich makkelijk had kunnen uitspreken om zo nodig het standpunt van verweerder te wijzigen.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verweerder, door de te vervoegen referentiepersoon niet te horen, terwijl enerzijds uit het administratief dossier niet blijkt dat dit een bijzonder probleem zou hebben opgeleverd en anderzijds een dergelijk horen duidelijk een bron van informatie vormt die bijzonder relevant is voor de beoordeling van de instemming van elk van de echtgenoten, met name in het licht van de motivering van verweerder, zijn zorgplicht niet is nagekomen en bijgevolg het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd.”

Bovendien konden er geen regels ontdoken worden aangezien het Deense recht dezelfde grond- en vormvoorwaarden heeft voor het huwelijk als het Belgische recht (stuk 9). Er kan natuurlijk niet gegist worden naar welke regel er volgens de DVZ ontdoken zou geweest zijn, maar aangezien men in de weigeringsbeslissing ook wijst naar artikel 21 WIPR, doelt de DVZ vermoedelijk op artikel 146bis oud BW dat een verbod op schijnhuwelijk omvat.

Ook de intentie van de partners en de duurzaamheid van de liefdesrelatie werd evenwel door de Deense autoriteiten onderzocht. Het sluiten van een schijnhuwelijk (“pro forma marriage (marriage of convenience)” – stuk 9) is ook in DENEMARKEN immers verboden. Het onderzoek schijnhuwelijk gebeurde dus door de Deense autoriteiten, waardoor een ontduiking van deze controle (zelfs als verzoeker dit zou gewild hebben – quod non) onmogelijk zou geweest zijn. Verzoeker kan immers het integrale “dossier” voorleggen dat ook werd bezorgd aan de Deense autoriteiten op hun vraag (stuk 5a t.e.m. 5k). Hieruit blijkt dat naast identiteitsdocumenten, geboorteakten en paspoorten ook verklaringen, WhatsAppconversaties en foto’s met duiding van verschillende momenten in de afgelopen twee jaar gevoegd werden ter staving van hun duurzame en stabiele liefdesrelatie (stuk 5c t.e.m. 5e). Op basis hiervan kwamen de Deense autoriteiten (na verzoek tot bijkomende informatie – stuk 5b) tot de conclusie dat verzoeker en mijnheer V.D.F. een oprechte, duurzame liefdesrelatie onderhouden en dat er absoluut géén sprake is van een schijnhuwelijk. Het sluiten van een schijnhuwelijk wordt ook in DENEMARKEN immers uitdrukkelijk verboden.

(...)

De DVZ heeft niet onderzocht welke regelgeving er door de Deense autoriteiten gehanteerd werd, noch met welke intentie (vlotte administratieve afhandeling en feeëriek land om te huwen en niet het ontduiken van

enige controle) verzoeker en zijn partner in DENEMARKEN huwden. Het onderzoek gebeurde dus volstrekt onzorgvuldig en de weigeringsbeslissing die de DVZ nam, is dan ook onzorgvuldig en schendt de motiveringsplicht.

(...)

In haar arrest van 23 december 2021 sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uit over een analoog dossier waarbij de DVZ het beginsel van wetsontduiking (artikel 18 WIPR) aangreep om een Deense huwelijksakte niet te erkennen. De RvV oordeelt hier het volgende:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder de wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing zelf citeert, luidt artikel 18 van het WIPR als volgt:

“(…).” Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de verblijfswetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De loutere vaststelling van wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, volstaat dan ook niet om louter op deze grond aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te ontfangen. Hiertoe is, zoals hoger werd uiteengezet, een individueel onderzoek van het concrete geval vereist. In casu blijkt evenwel dat de verweerder zich louter heeft gesteund op de vaststelling dat geen van beide echtgenoten een band heeft met Denemarken om te besluiten dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven “met het enkele doel” om te ontsnappen aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daarop volgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk. Uit niets blijkt dat de concrete en individuele omstandigheden van de verzoekster en de heer D.E. hierbij in rekening werden genomen. Zo blijkt niet dat de verweerder bij zijn besluit om de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger te ontfangen, de oprechtheid van het afgesloten huwelijk heeft onderzocht.

(...)

Ook in haar arrest van 9 mei 2023 spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich nogmaals uit over het beginsel van wetsontduiking (het ging in deze zaak evenwel over een geboorteakte, maar de uiteenzetting omtrent wetsontduiking is naar analogie toepasbaar met betrekking tot huwelijksakten):

“Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, “De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht” in T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 36 ev.).

Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt niet aan welke regel verzoeker tracht te ontsnappen. Integendeel, de verwerende partij aanvaardt de authenticiteit van de geboorteakte, waardoor niet kan worden besloten tot wetsontduiking. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving.”

(RvV nr. 288 749 van 9 mei 2023)

Ook in haar arrest van 21 april 2008 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“Het motief van de bestreden beslissing is dat het doel van het gesloten huwelijk in Denemarken er enkel in bestaat te ontsnappen aan het toepasselijke recht en dit op frauduleuze wijze. Dit leidt de gemachtigde ambtenaar van de minister af uit het gegeven dat geen van beide echtgenoten de Deense nationaliteit heeft of er een regelmatig verblijf heeft. De Raad oordeelt dat uit het loutere gegeven te huwen in een andere EU-lidstaat waar mogelijkwijze de wetgeving op het vlak van de vereiste van het bijbrengen van documenten en legalisaties minder stringent is, afleiden dat er een manifest frauduleus handelen bestaat

omdat er geen band (geen nationaliteit, geen regelmatig verblijf) bestaat met het land waar men huwt, kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoekster zelf stelt in haar verzoekschrift dat ze in Denemarken gehuwd is omdat daar de formaliteiten inzake heen aantal documenten en legaties minder stringent zouden zijn, is op zich niet voldoende om te concluderen tot het bestaan van fraude, temeer de verwerende partij niet aantoont dat de door verzoekster gestelde handeling niet op een legale wijze is geschied en zij evenmin enige aanduiding geeft op welke (andere) wijze zij meent dat artikel 18 en 21 WIPR geschonden zijn. Verzoekster maakt met haar betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het derde middel is gegrond.”

(RvV nr. 10.2016 van 21 april 2008)

Naar analogie met deze vaste rechtspraak van de RvV dringt ook in casu de verbreking van de bestreden beslissing zich op. Het is duidelijk dat de DVZ haar onderzoeksplicht (andermaal) niet nakomt.

Kortom, Verweerder houdt het in de bestreden beslissing tot een volkomen theoretisch betoog zonder concreet onderzoek te doen naar de vermeende wetsontduiking waarvan sprake. Nochtans was alle informatie voor verweerder beschikbaar, terwijl verzoeker en zijn Belgische echtgenoot evenzoveel beschikbaar waren voor vragen of verduidelijking (zoals ze uiteraard evenzoveel ook hebben moeten doen t.a.v. de ABS alvorens deze tot erkenning van het huwelijk in de Belgische registers overging). Nochtans is verweerder conform de regelgeving ter zake wel degelijk gehouden tot het op een zorgvuldige wijze voor bereiden van haar beslissingen en het steunen van haar motivering op een correcte individuele feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

In het licht van bovenstaande staat het als een paal boven water dat er in casu door verweerder hoege-naamd géén ernstig individueel onderzoek werd gevoerd, terwijl er vanuit foutieve veronderstellingen werd vertrokken om finaal zonder enig horen van partijen (noch horen van de Ambtenaar Burgerlijke Stand die eerder tot erkenning van het huwelijk overging) een beslissing te steunen op foutieve blote beweringen.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.”

Ook in de voor u liggende zaak is het duidelijk dat verwerende partij geen geïndividualiseerd onderzoek heeft gevoerd en zich louter op het feit baseerde dat het huwelijk in Denemarken werd afgesloten, waarmee verzoeksters geen banden hebben, en waar de documentatievereisten minder zwaarwichtig zijn dan in België, om de verblijfsaanvragen te weigeren.

Doch wordt er op geen enkele manier aangetoond dat er sprake is van fraude of gebruik van valse documenten in hoofde van de eerste verzoekster.

Verzoeksters hebben alle documenten overgemaakt die door de wetgeving worden vereist, en verwachten dat zij meer documenten zouden overmaken, zoals bewijzen van de “echtheid” van de relatie, of een uitleg over de reden waarom zij in Denemarken trouwden zijn niet voorgeschreven door de wet. Ook stelt verwerende partij, zonder zich te stoelen op enig concreet element uit de individuele situatie van verzoeksters, dat er uit een “loutere samenwoning” geen gezinsleven zou kunnen worden afgeleid. Hierdoor schendt de verwerende partij het legaliteitsbeginsel.

Het gegeven dat Mevrouw [A.] nog niet zou werken en geen bewijzen van integratie overmaakt zijn evenmin pertinente elementen die bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van de gezinshereniging. Het zou anders geweest zijn indien er ook sprake zou zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is duidelijk dat verwerende partij vermoedt dat er sprake is van een schijnhuwelijk, doch een zorgvuldig genomen beslissing mag niet op loutere vermoedens steunen en dient op een gedegen onderzoek te steunen. Hiertoe had wellicht tegmoet kunnen worden gekomen door het hoorrecht van verzoeksters te respecteren.

Eerste verzoekster en de referentiepartij begonnen hun relatie in 2021.

In juli 2022 hebben zij stappen ondernomen om een visum met het oog op een huwelijk in België te bekomen.

Echter kozen zij uiteindelijk voor een huwelijk in Denemarken om de volgende redenen:

- ze ontvingen van de gemeente in België en van het Belgisch consulaat in Moskow afwijkende lijsten betreffende de documenten die moesten worden overgemaakt voor een huwelijk. Het was voor hen uiteindelijk niet duidelijk welke documenten zij moesten overleggen;

- het was noodzakelijk om alle originele documenten (paspoort, geboorteakte(n), scheidingsakte...) in originele vorm over te leggen. Zij begonnen te zoeken naar koeriersdiensten via de welke de documenten konden worden verstuurd. De internationale bedrijven zoals DHL hadden de Russische Federatie echter verlaten gelet op de oorlog met Oekraïne. Russische bedrijven konden niet garanderen dat de documenten weldegelijk zouden kunnen worden afgeleverd. Zij konden de documenten enkel tot aan de grens versturen en dan overmaken aan andere bedrijven. Betrokkenen kozen ervoor om dit risico niet te nemen en de clause van instemming dat aflevering niet gegarandeerd was, niet te ondertekenen;

- gelet op het uitbarsten van de oorlog, en de daaropvolgende massa-emigratie, zou het immers zo goed als onmogelijk zijn om alle documenten opnieuw te vergaren in geval van verlies. De wachttijden bij de verschillende administratieve instanties duurden meerdere maanden.

- betrokkenen zagen dat ambassades dichtgingen en dat het steeds moeilijker was om het land binnen te komen (alleen verblijfstitelhouders werden doorgelaten), lucht- en landwegen werden zoveel mogelijk ingeperkt...

Rekening houdend met al deze moeilijkheden kozen betrokkenen ervoor om hun huwelijk in Denemarken af te sluiten, na eerst contact te hebben opgenomen met het Belgisch consulaat in Denemarken en zich ervan te hebben vergewist dat dergelijke gang van doen wettig was.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat betrokkenen goede redenen hadden voor het sluiten van hun huwelijk in Denemarken.

Het is ook te kort door de bocht om te stellen dat een huwelijk in Denemarken tegen de Belgische openbare orde zou indruisen.

Verzoekster en referentiepersoon hebben trouwens bewijzen van hun relatie moeten aanleveren naar aaleinding van de procedure van sluiting van hun huwelijk in Denemarken, deze zouden zij hebben kunnen overmaken aan verwerende partij indien verwerende partij hen had gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen (zie stukken 2.1 – 2.4.).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de (gemachtigde van) de burgemeester van de stad Torhout aan de verzoeksters, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenbesluit") een bijlage 19ter heeft afgeleverd waarin wordt gesteld dat de bloed- of aanverwantschapsband (...) met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de huwelijksakte resp. een geboorteakte.

Artikel 52, §1, van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging,

door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

In het Arrest RVV nr. 266 071 van 23.12.2021, in een gelijkaardige zaak heeft Uw Raad gesteld als volgt:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de diensten van de verweerder, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing en sinds de afgifte van de bijlage 19ter, de verzoekster op geen enkele wijze hebben bevraagd omtrent de voorgelegde Deense huwelijksakte. In deze omstandigheden kan de verzoekster dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat zij op geen enkel ogenblik had verwacht of kunnen verwachten dat de verweerder zou twifelen aan het huwelijk.”

Verder wordt in ditzelfde arrest vermeld dat:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder het huwelijk van de verzoekster en de heer D.E. als een schijnhuwelijk heeft aangemerkt. De verweerder heeft evenmin geoordeeld dat de voorgelegde huwelijksakte vals of vervalst zou zijn, noch werd er enige vorm van fraude vastgesteld. De verweerder heeft wel gemeend dat hij aan de verzoekster de verblijfskaart diende te weigeren aangezien zij gepoogd heeft, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen. De wetsontduiking zelf wordt gemotiveerd door de bevinding dat “de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Dene-marken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen”.

Uw Raad verwees hierbij naar het gegeven dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen, waarbij artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29.04.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (“de Burgerschapsrichtlijn”). Uw Raad preciseerde dat de lidstaten aan familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben en die houder zijn van een geldige, krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart, niet het recht mogen ontzeggen om zonder visum op hun grondgebied binnen te komen, als voorzien in artikel 5, lid 2, van deze richtlijn, indien de bevoegde nationale autoriteiten geen individueel onderzoek van het concrete geval hebben gemaakt. De lidstaten zijn dus gehouden een dergelijke verblijfskaart te erkennen voor de binnenkomst op hun grondgebied zonder visum, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat er sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop (zie naar analogie arrest Dafeki, C-336/94, EU:C:1997:579, punten 19 en 21).

In dit verband heeft het Hof gepreciseerd dat voor het bewijs dat het om misbruik gaat, enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat (arresten Hongarije/Slowakije, C-364/10, EU:C:2012:630, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en O. en B., EU:C:2014:135, punt 58).” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18.12.2014, punten 48 - 54).

In het Arrest RVV nr. 299 327 van 21.12.2023, bevestigde Uw Raad dat artikel 18 van het WIPR restrictief moet worden geïnterpreteerd en dat er slechts sprake is van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het omzeilen van de verblijfswetgeving en het omzeilen van de regels van het WIPR.

Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties waarbij het door dit wetboek aangewezen recht wordt omzeild en heeft niet tot doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12.06.2009, RTDF 2010/4, 1112).

Uw Raad bevestigde dat de loutere vaststelling dat de betrokkenen het door de wet aangewezen recht hebben omzeild, dan ook niet volstaat om het verblijf te weigeren. Artikel 43, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet vereist daartoe immers dat sprake is van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettige middelen.

In casu bewijst verwerende partij niet dat er gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettige middelen, en zijn de bestreden beslissingen louter gebaseerd op speculatie.

Uw Raad wees er in zijn Arrest nr. 299 327 van 21.12.2023 op dat de verweerder stelde dat de verzoeker door in Denemarken te huwen heeft verhinderd dat Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk werd toegepast. Dit zou ertoe geleid hebben dat “bepaalde documenten” niet voorgelegd moeten worden. Uw Raad oordeelde echter dat de verweerder naliel te verduidelijken welke stappen van de Belgische procedure of welke documenten verzoeker ontlopen heeft. Uw Raad bevestigde dat er geen bepaling is die verbiedt dat de verzoekster in een ander land in het huwelijk treedt.

Overeenkomstig artikel 47 van het WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.

Verweerder ontkent geenszins dat eerste verzoeker en de referentiepersoon voldeden aan alle vereisten van de Deense wetgeving.

De huwelijksakte is absoluut geen vals stuk.

Uw Raad stelde in zijn Arrest nr. 299 327 van 21.12.2023 dat:

“Verweerder zet verder ook niet uiteen hoe uit het feit dat verzoeker in een ander land dan België huwde automatisch zou kunnen worden afgeleid dat de erkenning van dit huwelijk kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde in de zin artikel 21 van het WIPR. Evenmin verduidelijkt verweerder waarom het huwelijksinstituut hierdoor geschonden wordt. Het enkele feit dat verzoeker niet in België huwde en hierdoor andere rechtsregels van toepassing waren, volstaat niet om hiertoe te besluiten.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat huwelijken gesloten in Denemarken geseind staan bij de Belgische autoriteiten gelet op de uiterst summiere informatie die zij opvragen alvorens een huwelijk te voltrekken. In Denemarken zou een identiteitskaart, een bewijs van ongehuwde staat en woonst volstaan om een huwelijk af te sluiten.

Er zou geen geboorteakte moeten worden neergelegd en geen parallelle interviews worden afgenomen “zoals het deugdelijk onderzoek naar Belgische normen”. Verweerder betoogt dat Denemarken aldus een paradijs is voor schijnhuwelijken. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens gemotiveerd dat er elementen zijn die zouden wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk. Het woord “schijnhuwelijk(en)” is in de bestreden beslissing zelfs niet terug te vinden. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat dit een post-factummotivering betreft.

Gelet op het bovenstaande moet worden besloten dat verzoeker terecht aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende concreet en volledig is en daarom ook niet als draagkrachtig beschouwd kan worden. Verweerder voert dan wel aan dat verzoeker een onwettig middel gebruikte in de zin van artikel 43, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet, maar dit motief niet verder uiteengezet, waardoor de verzoeker niet in staat is te begrijpen op grond van welke precieze vaststellingen de weigeringsbeslissing werd genomen.

Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motivering wordt aannemelijk gemaakt.”

(...)

Het is trouwens opmerkelijk dat verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten afleverde aan verzoeksters, terwijl deze mogelijkheid wordt voorzien door artikel 43, §1, 1° Vw. Hieruit kan worden afgeleid dat verwerende partij eigenlijk van oordeel was dat hun aanvraag niet voldoende volledig was, dat verwerende partij over meer informatie zou wensen te beschikken om een beslissing te kunnen treffen.

Zij had hiertoe echter (nogmaals), verzoekers dienen te horen in plaats van hun aanvraag af te wijzen.

De huwelijksakte dat werd overgemaakt voldoet aan de vereisten van de Belgische wetgeving.

De gezinsband met de verzoeksters met de referentiepersoon staat wel degelijk vast.

De motivering van verwerende partij is bijgevolg niet afdoende en de bestreden beslissingen werden niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en gemotiveerd nu er geen sprake is van een schending van art. 43 §1, 1° van de vreemdelingenwet of van art. 18 of 21 van het Wetboek IPR.”

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet berusten op rechtens aanvaarbare motieven, met een voldoende feitelijke grondslag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

4.3. Het kernpunt van verzoeksters' betoog is dat er geen concreet onderzoek aan de grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing en dat ze enkel steunt op loutere vermoedens en speculatie zowel in de vaststelling dat er sprake is van wetsontduiking als in de vaststelling dat er sprake is van een misbruik van het huwelijksinstituut (schijnhuwelijk), als in de vaststelling dat eerste verzoekster een onwettig middel zou hebben gebruikt om het verblijfsrecht te verkrijgen. De verwijzing naar wetsontduiking volstaat niet in dit verband en de eerste bestreden beslissing getuigt van een incorrecte interpretatie van dit begrip.

4.4. In de eerste bestreden beslissing kunnen duidelijk de volgende conclusies worden gelezen:

“Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 03.02.2023 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking. Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.”

4.5. Artikel 18 van het WIPR luidt als volgt:

“De bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

[...]”

4.6. Net zo min als verzoeksters leest de Raad in de eerste bestreden beslissing op basis van welk individueel onderzoek verweerder tot de vaststelling kwam dat er in hoofde van eerste verzoekster concreet sprake is van het gebruik van een onwettig middel.

4.7. Verweerder maakt een amalgaam van artikel 27 WIPR, artikel 21 WIPR, artikel 18 WIPR en artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar artikel 27 WIPR, maakt dan expliciet gewag van wetsontduiking, maar verwijst hierbij niet naar 18 WIPR doch wel naar artikel 21 WIPR. Hij is hierbij van oordeel dat een miskennen van het instituut van het huwelijk een schending kan uitmaken van de Belgische openbare orde. Hij is van oordeel dat er gepoogd werd door een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

4.8. Verzoeksters kunnen worden gevolgd in hun betoog dat voor zover moet worden begrepen dat verweerder van oordeel is dat er sprake is van een schijnhuwelijk, hij maar tot deze conclusie kan komen op basis van een gedegen individueel onderzoek. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Die maakt wel gewag van wetsontduiking, maar dit houdt niet ipso facto in dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeksters kunnen voorts ook worden gevolgd in hun betoog dat voor zover moet worden begrepen dat verweerder van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking, dit niet ipso facto betekent dat er sprake is van een onwettige huwelijksakte. Ten slotte kunnen verzoeksters ook worden gevolgd in hun betoog dat verweerders vaststelling dat er sprake is van wetsontduiking ook niet getuigt van een degelijk individueel onderzoek. Het is niet omdat eerste verzoekster gaat trouwen in Denemarken zonder dat één van de echtgenoten een band heeft met dit land, dat er ipso facto sprake is van wetsontduiking. Zoals verzoeksters via verwijzing naar rechtspraak van de Raad terecht aangeven is er slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buiten-lands element uitsluitend hebben gebruikt om

aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, "De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht" in T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 36 e.v.). Verweerder heeft geen enkel individueel onderzoek gevoerd naar de vraag aan welke regel van Belgisch recht eerste verzoekster wou ontsnappen en evenmin heeft hij nagegaan of de enige beweegreden van eerste verzoekster om in Denemarken te gaan huwen erin bestond om aan deze regel van Belgisch recht te ontsnappen. Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Het beginsel is dat partijen zelf mogen kiezen waar ze belangrijke familiale gebeurtenissen zoals een huwelijk laten plaatsvinden. Slechts wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlandse element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen kan er sprake zijn van wetsontduiking. Het enkele feit dat twee personen beslissen om in het buitenland te huwen en dat de echtgenoten geen enkele band hebben met het land waar het huwelijk voltrokken wordt, volstaat aldus niet om van wetsontduiking te spreken. Artikel 18 van WIPR sanctioneert bovendien enkel het ontduiken van het toepasselijk recht en niet de ontduiking van de verblijfsreglementering. Wetsontduiking, zoals begrepen in het WIPR, mag niet worden verward met het bestrijden van fraude in het kader van migratie (DEN HAESE en VERHELLEN, Intrekking van het verblijfsrecht na een eerdere erkenning van een buitenlandse huwelijksakte; T. Vreemd 2020/3).

4.9. Voormelde vaststellingen volstaan om te komen tot de conclusie dat verweerder de eerste bestreden beslissing getroffen heeft in strijd met artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, artikel 18 WIPR alsook met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Eerste verzoekster verstrekt een uitgebreide uitleg waarom ze getrouwd is in Denemarken en over de oprechtheid van haar huwelijk, maar dit diende het voorwerp uit te maken van een onderzoek door de verwerende partij. Het is niet aan de Raad noch aan de verwerende partij om zich daarover thans uit te spreken. Het kwam wel de verwerende partij toe om indien ze van oordeel was dat er sprake is van een situatie van wetsontduiking, misbruik van het huwelijksinstituut of van een situatie zoals bedoeld in artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, daartoe de nodige stukken en informatie op te vragen bij verzoeksters en dit aan een grondig individueel onderzoek te onderwerpen, quod non in casu.

4.10. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet tot een ander oordeel leiden.

Verweerder stelt dat er sprake is van wetsontduiking omdat eerste verzoekster intentioneel een huwelijk in Denemarken heeft afgesloten teneinde een onderzoek naar een schijnrelatie in huwelijk te vermijden. Dit standpunt wordt opnieuw geponeerd zonder dat er een gedegen individueel onderzoek aan ten grondslag ligt. Voorts staat het verzoeksters vrij om hun betoog te ondersteunen met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad, ook al heeft die geen precedentenwaarde binnen de Belgische rechtsorde. De Raad gaat niet verder in op het onderzoek dat de verwerende partij wel voert over de verschillen tussen de arresten die verzoeksters aanhalen en hun eigen zaak. Dit is namelijk geen nuttig verweer. De Raad stelt nergens vast dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd omdat verzoeksters' zaak gelijkaardig is aan een zaak die aan de grondslag ligt van een door hen aangehaald arrest van de Raad. Voorts is verweerder van oordeel dat het de Belgische autoriteiten "onmogelijk" wordt gemaakt om een onderzoek uit te voeren naar het voorgenomen huwelijk van eerste verzoekster. Dit leest de Raad niet als dusdanig in de eerste bestreden beslissing, maar alleszins volstaat een dergelijke ponering opnieuw niet om te concluderen dat er sprake is van wetsontduiking. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota, komt het eerste verzoekster niet toe om aan te tonen dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is, dat er geen sprake is van wetsontduiking en evenmin van een situatie zoals bedoeld in artikel 41, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ligt in deze wel degelijk bij verweerder. Als hij van oordeel is dat er sprake is van dergelijke situaties moet hij dit aantonen op basis van een gedegen individueel onderzoek, quod non. Voorts houdt verweerder voor dat waar verzoeksters opmerken dat er geen onderzoek werd ingesteld conform artikel 27 WIPR, de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelde dat uit de voorgelegde huwelijksakte niet blijkt om welke reden eerste verzoekster en de referentiepersoon een huwelijk hebben afgesloten in Denemarken. De Raad ziet niet en verweerder legt niet uit wat de wettelijke grondslag is van zijn verwachting dat de huwelijksakte zulks zou dienen te vermelden. Verweerder voert voorts aan dat eerste verzoekster en de referentiepersoon geen band hebben met Denemarken of dat er geen enkele reden is om te bedenken waarom zij "überhaupt" in Denemarken zijn gehuwd andere dan dat zij in België een voorafgaand onderzoek naar het voorgenomen huwelijk wensten te vermijden en dat daarom het huwelijk er kennelijk op is gericht de Belgische wet te ontduiken. Hiermee gaat verweerder opnieuw uit van veronderstellingen in plaats van een gedegen individueel onderzoek te doen. Het gegeven dat verweerder van oordeel is dat verzoeksters ten onrechte voorhouden dat niet zou zijn aangetoond dat gebruik werd gemaakt van een onwettig middel, houdt niet in dat hij hiermee afdoende heeft aangetoond dat er sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 41, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals gezegd gaat de Raad niet op verzoeksters' uiteenzetting van de beweegredenen van eerste verzoekster om in Denemarken te huwen. Hij gaat dus ook niet in op de kritiek die verweerder hierop uit. Ten slotte blijkt uit verweerders nota dat hij de overtuiging is toegedaan dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk deugt door de combinatie van vaststellingen en terecht verwijst naar

de aangehaalde bepaling van de Vreemdelingenwet en het WIPR, maar dit kan de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tegenhouden.

4.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, die op haar beurt aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing die hiermee samenhangt. Vermits de derde bestreden beslissing identiek is aan de tweede bestreden beslissing wordt ze voor de duidelijkheid ook uit het rechtsverkeer gehaald. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissingen worden ze niet besproken.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 en 16 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA